

валъ сѣмъ много приятели и роднини. Призоваинитѣ
штѣтъ да присѣтствуватъ на вѣнчанieto и музиката
ште да свири цѣла ношть.

Сган. Господинъ Алаканторе, цѣлътa на дохожда-
нието ми е . . .

Алк. Дойдете сега! да влеземъ въ кѣшти, ние ве-
че не сме чужди.

Сган. *(На себе-си).* Охъ! Боже мой! сѣбнитѣ на
философитѣ почихме. *(На Алакантора).* Слушайте
ме Господинъ Алаканторе,

Алк. Што мигеръ имате да ми казвате нѣшто?

Сган. Да, нѣшто штѣ ви кажѣ.

Алк. Кажете прочее.

Сган. Господинъ Алаканторе, истина е че ви по-
искахъ дѣштеря ви, и вие ми их обрекохте съ първа
дума; но послѣ се смислихъ за възрастятa си, и за-
ключихъ че Госпожица Доримена не ште да е благо-
дарна отъ единъ мѣжъ като мене.

Алк. О! што казвате?— дѣштеря ми е много сви-
сходителна, и ште видите че ште да е твърдѣ благо-
дарна отъ васѣ.

Сган. Што да ви кажѣ, брате? имамъ понѣко-
гашъ ужасни своенравности, и никога не вѣрвамъ че
прекрасната Доримена ште да ги търпи. . . . Азъ
имамъ чуденъ характеръ, завистливъ сѣмъ. . . .

Алк. Това вишто не ште каже. Предпочитахъ да
не давамъ дѣштеря си нито на кметъ нито на князь,
само и само за да их дамъ вамъ; и увѣрвамъ ви
че ште да их земете напукъ на ония, които желаехѣ
да их направѣтъ своя-си.

Сган. Но понѣкогашъ чувствувамъ себе-си много
алъ, напимѣръ, едно треперяне отъ времето на вой-
ната, и това ште их направи да добие отвращение.

Алк. Честната жена не трѣбва никога да добива
отвращение къмъ мѣжътъ си.

Сган. Приемате ли, Господинъ Алаканторе, да ви
дамъ единъ съвѣтъ? съвѣтвамъ ви да ми не давате
дѣштеря си.

Алаканторъ: Това е невъзможно; азъ не земамъ назадъ
думата си.